

Sygn. akt III Kp 116/13

dot. **Ds. 661/12**

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO Wiesław Rodziewicz

Protokolant: Patrycja Korż-Nowak

Prokurator Prokuratury Rejonowej: nie stawił się, zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu zażalenia **J. B. (1)** z dnia 30 października 2012r.

na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Oławie z dnia 27 września 2012r. o umorzeniu postępowania w sprawie o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w sprawie Ds. 661/12

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 465 § 1 i 2 k.p.k.

postanawia

zażalenia nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

W dniu 27 września 2012r. Prokuratura Rejonowa w Oławie wydała postanowienie o umorzeniu śledztwa w sprawie doprowadzenia w okresie od

15 czerwca 2011r. do 17 sierpnia 2011r. w D., rejonie (...) właściciela Z. P.H.U. (...) do niekorzystnego rozporządzenia kwotą 60 096 euro i 8 295 złotych, stanowiącą równowartość wykonanej usługi dla firmy (...) oraz (...) Sp. z o.o. tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, że brak jest znamion czynu zabronionego – na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Na powyższe postanowienie J. B. (2) złożył w terminie zawitym zażalenie, podnosząc, że jest ono bezpodstawne. Zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego i stwierdzając istnienie znamion czynu zabronionego oraz podnosząc błąd ustaleń faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia wniósł o jego uchylenie w całości i ponowne rozpoznanie sprawy celem wszczęcia śledztwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Prokurator w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie, a jego ustalenia znalazły oparcie zarówno w zeznaniach przesłuchanych świadków jaki i dokumentach zgromadzonych w niniejszej sprawie.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, iż w okresie od 15 czerwca do 17 sierpnia 2011r. J. B. (2), prowadzący działalność pod firmą (...) zawarł z A.-M. parking (...) i G. E. umowy o wykonanie dozowników i elementów linii produkcji papieru. Nie ulega również żadnej wątpliwości to, iż J. B. (2) po wykonaniu elementów wystawił faktury VAT. W świetle dokumentów i zeznań świadków bezspornym jest

i to, iż zamawiający, działający za pośrednictwem G. G. nie uiszczył całej kwoty wynikającej z wystawionych faktur.

Zgodnie z art. 286 § 1 k.k. przestępstwo oszustwa polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, przy czym sprawca działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Przestępstwo oszustwa popełnione być może jedynie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym. Zamiar ten musi istnieć zarówno co do znamienia osiągnięcia korzyści majątkowej, jak i co do znamienia wprowadzenia w błąd innej osoby. Co więcej zamiar ten musi istnieć już w chwili wprowadzenia w błąd innej osoby. Kluczową w sprawie okolicznością jest zatem ustalenie, czy podczas zawierania umów G. G. nie zaczął obejmować swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko tego, że wprowadza w błąd pokrzywdzonego, ale także i tego że doprowadza go w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion.

W powyższym zakresie organ prowadzący postępowanie przygotowawcze dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz w oparciu o tak ustalony stan faktyczny dokonał prawidłowej subsumpcji pod obowiązujące przepisy prawa. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu, iż spór wynikły na tle wykonania przedmiotu zamówionego w (...) był przyczyną odmowy zapłaty całości kwot wynikających z faktur. G. G. w swoich zeznaniach wprost wskazał na opóźnienie w realizacji zamówienia i braki w dostarczonych elementach. Podkreślił, iż brak zapłaty nie wynika z jego złej woli, lecz z chęci zawarcia ugody z firmą (...). To, że na taką przyczynę wskazywał G. G. potwierdził świadek J. B. (2) wskazując, iż twierdził on, że zlecenie nie zostało prawidłowo wykonane, jego firma poniosła straty i są z tego tytułu reklamacje. Na fakt sporu co do zgodności towaru z zamówieniem i opóźnienie w wykonaniu prac wskazywali nadto świadkowie G. B. i A. K.. G. G. zlecając wykonania określonych czynności nie działał zatem z zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd i osiągnięcia przez to korzyści majątkowej. Rozmowy prowadzone z firmą (...) odnośnie polubownego rozwiązania sporu nie przyniosły rezultatu.

Sprawa niewykonania lub nienależytego wykonania przez G. G. reprezentującego firmy (...) oraz (...) Sp. z o.o. umowy zawartej z pokrzywdzonym i rozliczenie w związku z tym między stronami stanowi zatem spór między stronami, który winien być rozstrzygnięty na drodze postępowania cywilnego. Postępowanie karne nie jest bowiem właściwe do interpretacji i oceny realizacji umowy cywilnoprawnej, chyba że w toku realizacji umowy popełniony został czyn przestępczy, a nie każde niewłaściwe realizowanie umowy cywilnoprawnej, nawet wtedy kiedy dotyczy to kwestii finansowych lub materialnych, stanowi przestępstwo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.04.1981r., sygn. akt III KR 63/81, LEX nr 21901). Samo niezapłacenie w terminie za zlecone usługi i towary nie może być bowiem uznane za przestępstwo.

Kierując się przedstawionymi argumentami orzeczono jak na wstępie.